

Pasen 2020

Brs. en zrs.,

Dit jaar kunnen wij niet het Paasfeest vieren zoals op andere jaren. Zeker niet zoals in vroegere jaren, toen het kerkelijk leven de maatschappij beheerste. Toen de paasklokken over stad en land luidden en de mensen op hun paasbest naar de kerken togen voor lange plechtigheden. Zo was het bij ons in onze westerse cultuur, zo was het in de landen waar de orthodoxe kerken het leven beheersten. Zelfs tijdens de communistische dictatuur in Oost Europa waren daar met Pasen de kerken die niet gesloten of verwoest waren overvol met een massa aan gelovigen die zich verdrongen en elkaar het vuur doorgaven met de vreugdekreet: Christus is verrezen: ja Hij is waarlijk verrezen!

Dat alles is nu door de lock down vanwege het coronavirus niet mogelijk. De kerken, voorzover zij toch niet al gesloten zijn, zijn

vreemd leeg. Een priester en enkele koorleden voltrekken de heilige geheimen, mensen zitten thuis achter hun pc.

Op die eerste paasdag bleven ook de leerlingen van de Heer veilig thuis, achter gesloten deuren en vensters. Alleen Maria Magdalena had het lef om naar buiten te gaan om het graf van haar Meester te bezoeken. Zij schrok toen zij het geopend aantrof, en leeg, en liep onmiddellijk naar de verblijfplaats van de apostelen.

Die waren samen met zijn tien. Judas Iskarioth was er immers niet meer bij, en ook Thomas zal hebben ontbroken. Maar met zijn tien vormden zij nog een gebedsgemeenschap, een kerkje in het klein. Het verhaal is ons overgeleverd door de gemeenschap van Johannes, de beminde leerling had gevormd, en die, los van de gemeenschap te Jerusalem haar eigen dynamiek had en haar eigen visie op de Heer.

De schriftelijke weergave daarvan in het vierde evangelie getuigt van die eigenheid, en tegelijk van het respect voor het gezag van Petrus. Diens leiderschap wordt erkend, maar evenzeer het bijzondere charisma van de beminde leerling. Die heeft aan een enkel teken genoeg om te begrijpen wat aan de hand is. Voortdurend is er die spanning binnen de gemeenschap van de kerk, zoals die ook aanwezig kan zijn in een gezin, in een community, in iedere mensengemeenschap. Ieder heeft een eigen plaats, eigen mogelijkheden, eigen grenzen, en de kunst is om elkaar aan te vullen. Wat is er mooier dan mensen die voor elkaar opkomen, die elkaars lasten weten te dragen? De gemeenschap die Jezus gewild heeft is een gemeenschap die verbonden is door liefde en dienstbereidheid. Samen mogen wij ontdekken dat Jezus de levende is, die ons tot leven roept en het leven mogelijk maakt. Niet alleen tijdens onze aardse pelgrimstocht, maar over de grenzen

van dit tijdelijk bestaan. De steen van het graf, het bestaan ten dode, is weggerold, en wij mogen een blij alleluia zingen. De dreiging van de dood mag ons afschrikken, maar kan onze hoop niet wegnemen. Liefde is sterker dan de dood, en de liefde van God draagt ons over alle ellende. Moge de vreugde van Pasen ons kracht geven in deze moeilijke tijden, uitzicht aan de mensen die getroffen worden door ziekte en dood, en moed en vertrouwen aan allen die zich wijden aan de zorg voor de lijdende medemens. Moge het Pasen zijn voor heel onze samenleving. Onze God is een God van het leven. Hij roept ons tot leven en tot gemeenschap, Hij roept ons om de weg samen te gaan. Hij, de Heer van het leven, wil ons allen ontrukken aan dood en verderf, opdat wij delen in de overwinning van Jezus, zijn geliefde zoon.